

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **J. P.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 288 § 2 w zw. z art. 288 § 1 w zb. z art. 217 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 września 2013 r.

zażalenia **J. W.** na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 czerwca 2013 r., odmawiające przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono, na podstawie 422 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k., przyjęcia wniosku J. W. o sporządzenie uzasadnienia do wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 4 czerwca 2013 r. – wobec złożenia wniosku po upływie ustawowego terminu oraz przez osobę nieuprawnioną.

Zarządzenie to zaskarżył J. W., który we wniesionym zażaleniu podniósł, że jako ofiara przestępstwa (rozboju) jest w sprawie osobą pokrzywdzoną, nie wie zaś co w sprawie się dzieje, ponieważ nie ma dostępu do akt, a jego prawa – jako osoby pokrzywdzonej – są bezpodstawnie łamane. Z przytoczonej treści zażalenia można domniemywać, że jego autor wnosi o zmianę zaskarżonego zarządzenia w celu ewentualnego zaskarżenia wyroku Sądu odwoławczego. Za takim rozumieniem żądania zażalenia przemawia również treść samego wniosku,

którego odmówiono przyjęcia – „o przesłanie wyroku (...) wraz z uzasadnieniem” – odpowiadająca w swej istocie także dyspozycji art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Interpretacja wniosku J. W. o doręczenie odpisu wyroku Sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem, którego odmówiono przyjęcia, oraz wniesionego na tę odmowę zażalenia – przeprowadzona powyżej stosownie do treści art. 118 § 1 i 2 k.p.k. – pozwala stwierdzić, że Sąd Najwyższy jest funkcjonalnie właściwy do rozpoznania tego środka odwoławczego (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., I KZP 26/12, OSNKW 2013, z. 4, poz. 27).

Zażalenie to nie może być jednak uwzględnione.

Jest faktem, że J. W. występował w sprawie jako osoba pokrzywdzona przestępstwem, jednakże z tego faktu nie wypływają dla niego, na obecnym etapie postępowania sądowego, oczekiwane przezeń uprawnienia procesowe. Jako pokrzywdzony, J. W. miał prawo, po wniesieniu przez prokuratora do Sądu wniosku o warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko J. P. postępowania karnego, zajmować na posiedzeniu w sprawie stanowisko (art. 341 § 1 i 2 k.p.k.), a także prawo do uzyskania odpisu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie (art. 342 § 5 k.p.k.) oraz złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i dręczenie jego uzasadnienia (art. 422 § 1 zd. 1 k.p.k.) – o ile takowy wyrok by zapadł na posiedzeniu. Rzecz jednak w tym, że wobec zajętych na przeprowadzonym posiedzeniu stanowisk, sprawa została ostatecznie rozpoznana na zasadach ogólnych, a J. W. w dalszym postępowaniu sądowym, które toczyło się z oskarżenia publicznego, nie zgłosił swego udziału w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Tym samym nie uzyskał on statusu strony tego postępowania (art. 53 k.p.k.).

W powyższej sytuacji, skoro z treści art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k. wynika jednoznacznie, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego i doręczenie odpisu tego wyroku wraz z uzasadnieniem może złożyć tylko strona (kwestia uprawnień podmiotu określonego w art. 416 k.p.k. nie ma w sprawie znaczenia), to nie ulega wątpliwości, że Przewodniczący Wydziału Sądu odwoławczego obowiązany był odmówić przyjęcia wniosku J. W., jako złożonego przez osobę nieuprawnioną (art. 422 § 3 k.p.k.). Kwestia przekroczenia

7-dniowego terminu do złożenia tego wniosku, w realiach sprawy niesporna, pozostaje – jako powód odmowy jego przyjęcia – jako drugorzędna.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.